

...och jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

...och jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

...och jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

...och jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

GS 936

Senar jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

...och jag nu säger allt, och hoppas du vet fattat,
Sagsglar nu snärt betr, men mig högt lyttig stannar
Din hit jag kommer mer, så dig förutstiga se
Dch ej behöfva då, för dig, båd stams, och se.

W J S S M

Det faderliga rådet.

Den tredje:

Unglingen på moder.

Den fjärde:

Stidan på moder.

Författade af David.

Carlshamn, 1850. Tryckt hos G. C. Johansson.

Roslar 3 ft. Danke.

Men werden lagade, i hans förnåma blif.
 Da han sut hus fid se, i så förbitrat fid.
 Den som mig löste af han råsa wara witier
 Men han afhöra fid, en läsa, som war bitter,
 För sin tilliagshenhet, att waga wara lard,
 När hela hans habit, ei war löf stilling ward.
 En monolog derpå, utaf herr Örfewen földe
 Som tånfelstatten hans om fattigdomen röjde,
 En fattig sade han, kan icke ega wert,
 Och får ej tånse ha, knäppt om det han har sett.
 Han är ett creatur, som lädant bör handteras,
 Eft, egas ut jord, det af sig self planteras,
 Ei dygder tinnas kan, under en trallig rof
 Och offind mäst första sig på, de tilas lät.
 En tånse, tala de, som rittebomar äga
 Med fattigdomen gå, de stoningslöf till waga.
 Första och bide dem, allt hwad ädel är,
 Det är det iungsta för, den fattigbördan bär.
 Nu är jag worden rit, och tånter på det fludda
 Retsuddare och wän, i mig har hwarle fludda
 Och öppet är mitt hus, för hwar en nödens son,
 Jag wet att hwad jag har, är blott ett tinnigt län.

Nifedom och Fattigdom.

Nå ära vare Gud, att jag nu rik har blifvit,
Att fattigdomen mig, en gång har öfvergifvit,
Den länge mig har tryckt, på mina skuldror hängt,
Mig plågat jämmerligt, marteradt mig besängt.

Emedlertid jag lärde, huru de rika tänka
Som genom guldets makt, med titlar, stjernor blänka
När någon fattigdom, sig vågar nalkas till,
Bli'r första frågan den, hwad tro den stackarn vill?

Han vill wäl något ha, det är ju helt naturligt,
En galonerad dräng, till swar ger helt finurligt,
Åh! herre! uselhet, så tilltar hwarje dag,
Att till och med jag tror, jag sielf deraf får slag.

Gif honom en bit bröd, för honom sen på porten,
Ranhända hör han ej, en gång till denna orten
Men det får bli derwid, du packar dig straxt borrt,
Ty annars låter jag, göra processen forrt.

En sådan grann tirad, jag höra siä hos många
Betraktelser dertill, båd' tråkiga och långa,
Men allt, och allestäds, gif talet derpå ut,
Att tiggarn alltid är, långt sämre än en stut.

En gång det hände sig, att en förnäm Grefwinna
Siä af mig ett besök, hon warit förr herdinna
Hon lifsom dånade, och gjorde det så wäl,
Att deraf rädsla siä, i huset hwarje siäl.

Och lille moppe pep, och fise jamade
Men ett par nåsivar skarpt, uti mig ramade
Det war Hr Grefwen sielf, nyss kommen ifrån jakt
Grefswinnan walnar opp, och gråter efter takt.

En annan fattig kom, till all min stora lyda
Ty annars hade jag, sått smaka Grefwens kryda

[illegible]

Allt hvad jag hos dig ser, förräder endast dumhet, Dordning, högfärd, hyr, men för allt ädelt, ljumhet, Sminkburkar, knappnålsbref, en knäbund och en katt, Klädningar, spetsar, flor, det är ju rent besatt. Lecturen, en modjournal, och hattar utan ända, Och lilla Listan sjelf, förmår sig knappast wända, Förutan tillhjelp af, ett annat liter djur, En kammarjungfru, som lif fogeln i en bur. Tillfället passar på, att lös sig kunna göra För att i hela stan, nyheter ye, och höra, Biljetter ta emot, i minnet hafwa qwar, Om någon kawaljer, har brodtom att få swar. Min kära Axel! sy, ett sådant tal ej passar, En simpel Löjtnant blott, med bruna sjömanstassar, Jag skulle wärkligt trött, för dig en ära bles, Mig föra på en bal, när stormen hit dig dref. Den äran stänker jag, åt en af dessa narrar, Som för ett ord af dig, och för en hårnål darrar, Som nöter borrt sin tid, att se på dig, och fler, Jag redan har sett nog, ett råd som bror, jag ger. Ge flynnan affted först, låt dränka hund och tatten, Bränn modjournalen opp, sminkburkarne, den statten, Kan du ge någon wän, i din fransyska werld, Som will slafwinna bli, af galenskap och flärd. Begynn på nytt igen, rent lära modersmålet, Och lägg för alltid borrt, det usla franska prålet, Kläd dig anständigt, snyggt, sitt stilla wid din sön Med franskt etourderi, om folk ej mera döma. Upphör för alltid att, i staden wara apa, Som allt förnuftigt folk, medömlansfullt begäpa Sköt allting inom hus, det hörer qwinnan till, Så wida althing hon, af wert förtjena will.